

POSTANOWIENIE

Dnia 28 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mariusz Załucki

w sprawie z powództwa A. P. i A. P.1
przeciwko Bankowi spółce akcyjnej w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym 28 marca 2023 r. w Izbie Cywilnej w Warszawie,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku
z 27 września 2021 r., sygn. akt I ACa 663/20,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powodów kwotę 2 700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Bank S.A. z siedzibą w W. wywiodła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 27 września 2021 r., wydanego w sprawie z powództwa A. P. i A. P.1 o zapłatę.

Skarżąca oparła wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na następujących zagadnieniach prawnych:

1. Czy klauzule przeliczeniowe w umowie kredytu wyrażonego (denominowanego) w walucie obcej określają „świadczenia główne” stron tej umowy w rozumieniu przepisu art. 385¹ §1 zd. 2 k.c., czy spełniają jedynie funkcję pomocniczą dla tych świadczeń, i czy w tym drugim przypadku ich eliminacja

z treści umowy jako postanowień niedozwolonych jest równoznaczna z pozbawieniem umowy jej elementów przedmiotowo istotnych (*essentialia negotii*) prowadzącym do nieważności bezwzględnej umowy?

2. Czy o walucie wierzytelności z tytułu umowy kredytu denominowanego w walucie innej niż waluta polska decyduje waluta wskazana w treści umowy kredytu jako waluta kredytu, w której podano również kwotę kredytu, czy - inna niż waluta wskazana w treści umowy kredytu - waluta, w jakiej zgodnie z umową realizowane są przepływy pieniężne (w jakiej spełniane są świadczenia)?

3. Czy zastosowanie mechanizmu przeliczeń kursowych na gruncie umowy o kredyt denominowany, w której kwota kredytu wyrażona została w walucie obcej, może być utożsamiane z waloryzacją umowną (art. 358¹ k.c.);

4. Czy stwierdzenie bezskuteczności normy przeliczeniowej, określającej zasady ustalania wartości waluty obcej w umowie kredytu denominowanego zawartej przed 24 stycznia 2009 r., uwzględniając art. 385¹ § 2 k.c. zgodnie z którym strony są związane umową w pozostałym zakresie, prowadzi do:

a) utrzymania umowy w mocy i przyjęcia, że w takiej sytuacji nie powstaje luka w umowie - umowa zachowuje walutowy charakter, skoro kwota i saldo kredytu od początku w Umowie były wyrażone w CHF;

b) upadku tej umowy, z uwagi na jej niewykonalność.

5. Czy ustalenie nieważności umowy kredytu wyrażonego (denominowanego) w walucie obcej jest zależne od tego, czy konsument wyraził swoją wolę unieważnienia umowy w sposób świadomy co do wszystkich skutków nieważności umowy i zaakceptował również niekorzystne skutki tego unieważnienia?

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) powinno spełniać wymagania stawiane zagadnieniu prawnemu przedstawianemu Sądowi Najwyższemu przez sąd drugiej instancji w razie powstania poważnych wątpliwości (art. 390 § 1 k.p.c. – zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2014 r., I UK 361/13, z 14 września 2012 r., I UK 218/12), których nie można rozwiązać za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 8 maja 2015 r., III CZP 16/15, z 24 października 2012 r., I PK 129/12). Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu na okolicznościach mieszczących się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń, a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumpcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu. Skarżący, wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie przedstawionego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej. Chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym (zob. np. postanowienie SN z 26 października 2021 r., I CSK 266/21 oraz z 30 czerwca 2021 r., III CSK 53/21).

Zagadnienia przedstawione przez skarżącego nie spełniają powyższych wymagań, ponieważ na obecnym etapie rozwoju orzecznictwa sądowego w sprawach dotyczących konsumenckich kredytów hipotecznych denominowanych lub indeksowanych w odniesieniu do waluty obcej (w szczególności franka szwajcarskiego) nie mają już one przymiotu nowości.

Do zagadnienia pierwszego i drugiego: Podniesiona kwestia została już wyczerpująco wyjaśniona w orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz sądów powszechnych (zob. np. wyroki SN z 17 marca 2022 r., II CSKP 474/22; 6 kwietnia

2022 r., II CSKP 91/22; 26 kwietnia 2022 r., II CSKP 550/22; 28 kwietnia 2022 r., II CSKP 40/22; z 13 maja 2022 r., II CSKP 405/22; 26 maja 2022 r., II CSKP 650/22; 30 czerwca 2022 r., II CSKP 656/22; 8 września 2022 r., II CSKP 1094/22). Zgodnie z powszechnie reprezentowanym stanowiskiem klauzule przelicznikowe niedające konsumentowi-kredytobiorcy możliwości wyliczenia na ich podstawie wysokości świadczeń należnych kredytobiorcy są co do zasady uznawane za abuzywne. To, czy dana klauzula została sformułowana w sposób dostatecznie ścisły wynika zaś z wykładni dokonywanej na podstawie art. 65 k.c. i w wyniku tego procesu sąd ustala, czy klauzula odnosi się do świadczenia głównego, czy też pobocznego. Niezależnie jednak od wyniku tego ustalenia należy podkreślić, że zarówno klauzule dotyczące świadczeń akcydentalnych, jak i te dotyczące głównego przedmiotu umowy podlegają badaniu pod kątem abuzywności. W każdym z tych przypadków stosuje się jednak inne przesłanki, w szczególności klauzule odnoszące się do świadczeń głównych podlegają badaniu wyłącznie gdy zostały sformułowane w sposób niejednoznaczny. Podobnie określenie waluty kredytu jest końcowym efektem procesu wykładni treści danej umowy zawartej pomiędzy stronami.

Do zagadnienia trzeciego: Zważywszy, że eliminacja klauzuli przeliczeniowej w umowie kredytu sprawia, iż nie wiadomo, jaką kwotę powinien wypłacić bank, skoro w umowie kwota kredytu określona jest w walucie obcej, ale wypłata następuje w złotych, według kursu arbitralnie ustalanego przez bank. Oznacza to, że brakuje niezbędnego elementu konstrukcyjnego stosunku prawnego i niemożliwe jest jego uzupełnienie, a art. 385¹ § 2 k.c. wyłącza stosowanie art. 58 § 3 k.c. to nieuczciwe postanowienia indeksacyjne nie powinny być zastępowane innym mechanizmem przeliczeniowym opartym na przepisach Kodeksu cywilnego. Celem waloryzacji świadczenia uregulowanej w art. 358¹ k.c. jest przeciwdziałanie skutkom zmiany siły nabywczej pieniądza, nie zaś doprecyzowanie treści postanowień umownych stron (zob. np. wyroki SN z 27 lutego 2019 r., II CSK 483/18 oraz z 16 lutego 2021 r., III CSKP 29/21).

Do zagadnienia czwartego i piątego: W wyroku z 29 kwietnia 2021 r., C-19/20, TSUE podkreślił, że art. 6 i 7 dyrektywy 93/13 stoją na przeszkodzie temu, by sąd odsyłający usunął jedynie nieuczciwy element warunku umowy zawartej

między przedsiębiorcą a konsumentem, jeżeli takie usunięcie sprowadzałoby się do zmiany treści tego warunku poprzez zmianę jego istoty. Pogląd ten TSUE podkreślił ostatnio w wyroku wydanym w połączonych sprawach C-80/21 – C-82/21, wskazując że artykuł 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie orzecznictwu krajowemu, zgodnie z którym sąd krajowy może stwierdzić nieuczciwy charakter nie całości warunku umowy zawartej między konsumentem a przedsiębiorcą, lecz jedynie elementów tego warunku, które nadają mu nieuczciwy charakter, w związku z czym warunek ten pozostaje, po usunięciu takich elementów, częściowo skuteczny, jeżeli takie usunięcie sprowadzałoby się do zmiany treści tego warunku, który ma wpływ na jego istotę, czego zweryfikowanie należy do sądu odsyłającego.

W oparciu o przytoczone wyżej orzecznictwo TSUE rysuje się zatem zasada, zgodnie z którą w razie stwierdzenia abuzywności klauzuli umownej lub jej fragmentu, w sytuacji gdy nie istnieje możliwość dalszego wykonywania umowy, nieważność powinna zostać orzeczona co do zasady. Ocena zaś, czy umowę można dalej wykonywać po usunięciu postanowienia uznanego za niedozwolone należy do sądu rozpoznającego sprawę i wynika z wykładni konkretnej umowy zawartej przez strony. Jedyny wyjątek zachodziłby, gdyby orzeczenie nieważności doprowadziło do pokrzywdzenia samego konsumenta. Aby jednak doszło do zastosowania tego wyjątku, sąd rozpoznający sprawę musiałby dojść do przekonania, że orzeczenie nieważności umowy w całości będzie prowadzić do pokrzywdzenia konsumenta, a jednocześnie konsument musiałby tę opinię podzielać.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie.

